

Водоп'ян Денис Володимирович,
курсант четвертого курсу факультету підготовки
фахівців для підрозділів кримінальної поліції
Дніпропетровського державного університету
внутрішніх справ

Науковий керівник:

Нагорна Олена Олександрівна,
викладач кафедри цивільного права та процесу
факультету підготовки фахівців для підрозділів
кримінальної поліції Дніпропетровського
державного університету внутрішніх справ

ДЕЯКІ ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ЗАПОБІГАННЯ ФІКТИВНОМУ ПІДПРИЄМНИЦТВУ В РАМКАХ ГОСПОДАРЧОГО ТА КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВА

У зв'язку з євроінтеграційним напрямком України перед законодавцем постало завдання реалізувати простий та ефективний спосіб ведення підприємницької діяльності, для кожної особи, яка має бажання нею займатися. Однак внаслідок того, що законодавець недосить досвідчений та процес діджиталізації, як спосіб контролю підприємницької діяльності тільки почав впроваджуватися то кримінальний елемент активно користується певними недоліками в законодавстві та його при його практичній реалізації. А саме на даний момент постала проблематика використання в злочинних намірах підприємств, створення фіктивних підприємств, або ж відмивання коштів здобутих злочинним шляхом за їх допомогою, дане питання потребує наукового дослідження, надання шляхів вирішення і запобігання даної діяльності [1 с. 47-54].

На даний момент згідно в главі 7 Господарського кодексу України (далі – ГК України) зазначено ряд статей, які регулюють суспільні відносини, що виникають внаслідок ведення підприємницької діяльності та надано його законодавче визначення. Згідно ч.1 ст. 62 ГК України «Підприємство - самостійний суб'єкт господарювання, створений компетентним органом державної влади або органом місцевого самоврядування, або іншими суб'єктами для задоволення суспільних та особистих потреб шляхом систематичного здійснення виробничої, науково-дослідної, торговельної, іншої господарської діяльності в порядку, передбаченому цим Кодексом та іншими законами», надано визначення підприємства та його цілі, однак злочинці мають на меті не зайняття повноцінною, самодостатньою підприємницькою діяльністю, а намір прикритися за допомогою підприємства при реалізації своїх злочинних намірів в наслідок чого виникає фіктивне підприємство [2].

Основною ознакою фіктивного підприємства визнають підпорядкованість офіційно відображеної в установчих документах фактично здійснюваній підприємницькій діяльності у конкретній незаконній меті. Особи, які здійснюють фіктивне підприємництво можуть повністю відхилитися від тої діяльності, яка зазначена в офіційній документації (наприклад, замість надання масажних послуг особа може утримувати місце розпусти), або ж вести її в мінімальному обсязі (наприклад, створення фіктивних робочих місць з метою відмивання коштів). Також можуть вести повну підприємницьку діяльність з метою приховати злочинні цілі (наприклад, контрабандою чи торгівлею наркотиками, під видом заняття зовнішньою торгівлею). За всі ці вище вказані діяння передбачена кримінальна відповідальність зазначена в ст. 205 Кримінального кодексу України (КК України). Однак виявлення даних діянь відбувається вже на тій стадії коли було завдано великої шкоди, або після грубої помилки під час злочинної діяльності злочинцями [3, 4 с. 178-181].

Для запобігання даним фактам на стадії створення суб'єкта підприємницької діяльності слід впровадити в ГК України механізм перевірки його діяльності. Адже, після розроблення і прийняття установчих документів, проведення підписки на акції створюваного акціонерного товариства, подання необхідних документів державному реєстратору відбувається стадія постановки на облік в ДФС, відкриття банківських рахунків тощо. Після всіх цих стадій державний контроль вичерпується і на вище вказаних стадіях неможливо довести злочинні наміри особи, яка збирається займатися підприємницькою діяльністю [5 с. 99].

РОЛЬ ПРИВАТНОГО ПРАВА УКРАЇНИ В ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ПРАВ ЛЮДИНИ

Отже, для усунення вище вказаної проблеми в ГК України необхідно ввести певну норму, котра буде забезпечувати правову основу негласної перевірки підприємств в ході їх діяльності з метою запобігання реалізації розповсюдження криміногенної діяльності в рамках підприємництва. Також слід забезпечити реалізацію електронної звітності підприємств в спеціально уповноважені органи влади.

Бібліографічні посилання:

1. Колодій А. М. Принципи захисту суб'єктів господарювання: монографія. К. : Юрінком Інтер, 2012. 208 с.
2. Господарський кодекс України (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, № 18, № 19-20, № 21-22, ст.144). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15?find=1&text=%EF%B3%E4%EF%F0%E8%BA%EC%F1%F2%E2%EE+#w11>
3. Кримінальний кодекс України (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2001, № 25-26, ст.131) URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>
4. Теньков С. О. Коментар судової практики з господарських справ. К. : Юрінком Інтер, 2004. 384 с.
5. Пенькова О.Г. Проблеми реалізації інноваційної стратегії розвитку України. *Формування ринкових відносин в Україні*. № 9. 2013. С.99

Гердова Кристина Олександрівна,

студентка четвертого курсу юридичного факультету Дніпровського національного університету імені О. Гончара

Науковий керівник:

Резникова Марія Олександрівна,

кандидат філософських наук, доцент, доцент кафедри цивільного,

трудового та господарського права

Дніпровського національного університету імені О. Гончара

СПРОЩЕНЕ ПОЗОВНЕ ПРОВАДЖЕННЯ В ЦИВІЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ: ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ

У 2017 році в Україні була проведена глобальна реформа процесуального законодавства, в результаті якої було внесено чимало змін і в Цивільний процесуальний кодекс. Однією із істотних новел є введення спрощеного позовного провадження як способу забезпечення доступу до правосуддя за рахунок зменшення судових витрат та прискорення розгляду цивільних справ і постановлення по ним рішень. Проте внаслідок недостатньо чіткого законодавчого регулювання даного інституту, у судовій практиці виникає ряд проблем, пов'язаних із застосуванням окремих процесуальних норм.

Аналізу законодавчої бази спрощеного позовного провадження, а також дослідженню теоретичних та практичних проблем цього інституту присвячені праці таких науковців, як Циркуненко О. В., Сапейко Л. В., Притика Ю. Д., Фурса С. Я. та інших.

Розгляд справ у порядку спрощеного позовного провадження регулюється главою 10 розділу III ЦПК України. Проаналізувавши ці норми можна виділити наступні особливості досліджуваного інституту: скорочені строки розгляду; відсутність стадії підготовчого провадження; розгляд справи у порядку письмового провадження, тобто без повідомлення (виклику) сторін; відсутність судових дебатів.

Насамперед у порядку спрощеного провадження розглядаються малозначні справи, а саме справи, у яких ціна позову не перевищує ста розмірів прожиткового мінімуму для працездатних осіб, та справи незначної складності, визнані судом малозначними, крім справ, які підлягають розгляду лише за правилами загального позовного провадження, та справ, ціна позову в яких